

РАТНИКЪ

ЗА ИКОНОМИЯ, ЛИТЕРАТУРА И ПОЛИТИКА.

Излиза за сега всяка Недѣля

Годиш. абонаментъ 6 л.
Полугодишенъ 3 л.
За три мѣсеца 2 л.

За странство 10 лева год.
ПРЕДПЛАТЕНИ.

Единъ брой 15 ст.

Всичко, що се отнася до вѣстника, се адресирва:

Ред. в. „РАТНИКЪ“
Свищовъ.

Обявления

за 1 кв. с. м. на 1 стр. 10 ст.

на другитѣ страници . . . 8 ст.

за приставски обявления се плаща по три стот. на дума.
Всичко въ предплата.

Ръкописи и дописки назадъ не се връщатъ.

Д-ръ Павелъ Ивановъ, не ще може да приема посещение на именния си денъ.

Петръ Пърговъ не ще може да приема посещения на именния си денъ.

Петръ Няголовъ нѣма да приема на именния си денъ.

И СМѢШНО

И ЖАЛОСТНО

(продължение отъ брой 24)

Въ надвѣчерieto на нѣкое примѣждие или при страхътъ на нѣкоя неприятна изненада, за защита на своята челядъ, на своя имотъ и на своята честъ, всѣки стопанинъ взема мѣрки за отбрана. Когато и въ най дребнамото село жителитѣ чуютъ, че разбойници се скитатъ наоколо за плячка, всѣки си търси оръжието и го слага нощемъ до главата си, за да бжде по близо до ржката му, която ще брани семейното огнище. Тѣй сжщо е и за една държава, за единъ народъ, който трѣбва всѣкоги да е готовъ когато, отъ гдѣто и да било, нагрози срѣща му нѣкоя опасностъ. Ако тоя народъ на врѣмето си и постепенно си е набавялъ нужния материалъ за отбрана отъ външно нападение, той е спокоенъ и готовъ въ оня даденъ моментъ въ който дългътъ къмъ отечеството ще го поведе срѣщо душманина. Такъвъ народъ не се бои тогазъ отъ нищо и като възлага на Бога и на мишцитѣ си сждбата на своето оръжие, смѣло и гордо хвърчи къмъ побѣдата.

Подобенъ моментъ за отбрана е, за зла честъ, настигналъ и за насъ българитѣ. Часътъ скоро, може би, ще удари за да бждемъ принудени да ударимъ и прибиемъ ржката, която душмански се е подигнала надъ насъ и ни застрашава съ замахъ. Срѣщо българската граница има вече разположени и готови да нахлуятъ въ територията на княжеството повече отъ 60 хиляди турски войници, които само чакатъ заповѣдъ и изъ денъ въ денъ, побудени отъ распадъ фанатизмъ, даватъ все по голѣми

признаци на едно необуздано нетърпение да видятъ подъ оръжieto си покорени ненавистнитѣ българи.

Какво прави въ туй врѣме България?

Какво вършатъ въ тоя застрашителенъ моментъ нейнитѣ синове, за отхраната на които тя си е харизала и душата и сърдцето?

Поглѣднете. Сцената е и смѣшна и жалостна. Тѣкмо въ тоя сждбоносенъ за отечеството ни моментъ, оня който до вчера отъ десетина години насамъ бѣше поставенъ на чело на армията ни, за да я подготвява и усилява, той задграница обикаля днесъ разкошнитѣ курорти и продава салтанатъ на европейскитѣ аристократи съ набранитѣ изобилно и безотчетно генералски заплати, които българската хазна му е щедро отпущала за доброто и ползата на армията. А пъкъ тоя, който го днесъ замѣстя, си кжса коситѣ и умѣтъ, за да търси срѣдства да употреби за въоръжението на войската, въ депата на която вмѣсто пушки, раници, шинели и ботуши, е намѣрилъ една изумителна празнина отъ всичко, което е най необходимо за единъ войникъ въ надвѣчерieto на една война!...

Горчива, нѣ безусловно квадратна истина.

Генералъ Паприковъ управлява военното министерство дълги години и всѣка година отъ гърбътъ на българския данжкоплатникъ кжсаше колкото можеше живо мѣсо да кърпи армията, за да бждяла тя готова, постоянно готова за война. Кждѣ сж тия пари, тия милиони?

Нѣма мѣсецъ деня отъ както военното министерство, като се увѣди, че работата е сериозна и Турция може да ни изненада днесъ—утрѣ съ една война, бѣше принудено да направи търгове за да достави и снабди войската съ пушки, шинели, царвули, раници и пр. Нѣма мѣсяцъ деня отъ както нашия далновиденъ воененъ генераленъ штабъ се е растичалъ да търси възможностъ да въоръжава армията, която до вчѣра е била оставена въ най отвратителна голота!

Намъ ни косата настръхва и душата ни се мжи, като си само въобразимъ,

въ какво злощастно положение ще се намѣри страната ни утрѣ, ако, не дай Боже, Турция, която много добръ е вникнала и разбрала нашето състояние, въпреки категорическитѣ съвѣти на великитѣ сили, се възползува отъ слабостта ни и прѣкрачи границата.

И смѣшно и жалостно!

ИЗЪ ДРУГИТѢ ВѢСТНИЦИ.

В. «Миръ» уводна статия брой 1283. «Ще истрѣбватъ народа».

«Когато се повикаха днешнитѣ министри на властъ, имаше у насъ наивни хора, които върваха и очакваха, че нѣма да се повърнатъ врѣмената отъ прѣди 1894 година, макаръ на единъ Петковъ да се повѣри вътрѣшното управление на страната, и разправяха, че прѣдставителитѣ на оная мрачна епоха, когато се горѣха живи хора, иматъ най голѣмия интересъ да запазятъ единъ нормаленъ редъ и съ това да заличатъ своята репутация на хора пакостници, обѣсници и палачи. Самото правителство, като чувствуваше, какви неради съмнѣния и какви грозни страхове възбужда неговото появяване на сцената, прибърза да декларира, колкото му гласъ държи, и съ особна програма и въ вѣстника си, че то ще пази конституцията и законитѣ.

Не се мина нито мѣсецъ, и видѣ се, че вълкътъ агне не става. Безъ да бжде отечеството въ опасностъ, тѣй като едва нѣколко деня, какъ Н. Ц. Височество бѣ се прибралъ отъ чужбина, безъ да върлува въ страната чума или холера, та да не може да се събере Народното събрание,— новото министерство издаде една нова наредба съ силата на законъ, та суспандира нѣкой отъ най-важнитѣ постановления на единъ законъ гласуванъ редовно, при участието на единъ отъ днешнитѣ министри като министръ и при участието на други двама отъ министритѣ като депутати, които не намираха при разискванията и при гласуването на закона нищо лошо въ него. Отъ тогава на самъ официозътъ постоянно говори за огра-

ничество на печата, за да подготви обществото за новите ограничителни мърки, които правителството мисли да вземе спрямо българските граждани.

Че истина се готви един режим на тирания, — ние се убяждаваме и от други източници. Един мѣстен вѣстникъ, съ който ние не обичаме да се занимаваме, ни донася една статия подъ заглавие *Долу ржѣвѣ!* въ която между друго кани «народо-либералите» и „либералитѣ“ отъ каквото произхождение да бждатъ — македонско, тракийско или мизийско, да не спятъ. „*Домашниятъ неприятелъ*“, казва той, *трѣбва да се смаже прѣди да замине за границата*“. На това заканване на вѣстника, за който е дума, ние сжщо тѣй нѣмаше да обрнемъ внимание, както не обрѣщаме внимание и на неговия шаренъ свѣтъ, ако да не знаехме положително, че това заявление, както и други отъ той родъ, се внушаватъ отъ едно високо и и отговорно за управлението на страната лице.

Добрѣ е сторилъ неотгорниятъ листъ, че въ своятъ апелъ той се обрѣща изрично къмъ либерали (осжденитѣ отъ държавния сждъ) и народолиберали (управляющитѣ) отъ македонско, тракийско и мизийско произхождение, за да разбере свѣтътъ, кой остава на другата страна, като домашенъ врагъ, кой трѣбва да бжде смазанъ, прѣди българската войска да замине за границата.

И кои е наистина той домашенъ неприятелъ?! — Цѣлиятъ български народъ съ изключение на неговитѣ палачи отъ прѣди 1894 година и осжденитѣ отъ държавния сждъ прѣстѣпници. Да, ще изтрбватъ и въ България по подражание на Сърбия цѣлиятъ той гжстъ български народъ; оня народъ, който желае да живѣе единъ сносенъ човѣшки животъ; който вѣрва въ своитѣ закони, своята конституция и иска да бждатъ тѣ пазени и почитани; който иска да има свобода, за да може да възтава съ мощното си слово противъ всѣко законорупление, всѣко злоупотрѣбление съ неговитѣ права; оня народъ, който

петстотинъ години робува, но не изгуби своята физиономия, не изгуби своето народно съзнание, и своята праотческа вѣра; оня народъ, който не успѣха да затриятъ грѣцкитѣ фанариоти съ помощта на турската власть; оня народъ, който прѣзъ мрачната епоха прѣди 94 година и гониха, и бѣсеха, и живѣ гориха, за да му изкоренятъ човѣшкитѣ и религиозни чувства, и пакъ не успѣха.

Нека знаятъ ония, които хвърлятъ тѣй прѣзрително ржавицата на трѣзвия български народъ, че послѣдниятъ е вѣченъ и нетлѣненъ: а погибелъта сжществувала само за отдѣлнитѣ личности, които сж се покачили на неговитѣ плещи. Той може дълго да тѣрпи своитѣ мжчители, дълго да оставя да се подиграватъ съ неговата честъ и свобода; но нека никой не прѣдполага, че той въ сжщото врѣме не мисли, не чувствува, не кипи отъ негодувание. И колкото по-вече закриватъ обикновеннитѣ форми, чрѣзъ които неговитѣ закони му даватъ право да се изказва, или да проявява своята воля; толкова повече го съсрѣдочаватъ вие въ тежкото положение, което му сте създали тѣй безмислено. Кипежътъ въ неговитѣ гърди ще расте постоянно и при отсъствието на спасителнитѣ класи, чрѣзъ които при единъ правиленъ конституционенъ животъ негодованията винаги намира изходъ, вие ще прѣдизвикате едно прѣскане на общественъ казанъ, една буря толкова по-страшна, колкото по-пълно, по-сигорно вие се е виждало затишието, настанало всѣдствие вашитѣ „извънредни“ мѣрки.

Недѣйте си игра съ единъ народъ. Не се лжете, че като отвлечате изкуствено вниманието му въ други посоки като биете тревога тамъ, дѣто нѣма опасностъ, като създавате комплоти съ анонимни писма, че вие ще сполучите да създадете една задущлива атмосфера и да заблудите той народъ. Всички тия заблудения ще бждатъ кратковрѣмни. Извънредни обстоятелства скоро всѣки ще разбере, че не сжществуватъ. Цѣлиятъ планъ, по който вие сте кроили

въ стаята му, ти идешъ въ единъ моментъ когато мене ми е потрѣбенъ единъ свѣтъ, искренъ приятелски свѣтъ. Ако не можешъ ме го ладе, остави ме и си иди; ако ли си въ състояние да ми протѣгнешъ братска ржка и да сложишъ братски лѣкъ на раната на туй болно сърдце, на което не мога вече да уталожа болитѣ, ела сложи го и ме прѣгърни...

Бождаръ бѣше ми хваналъ ржката и я стиснаше нервно и сърдечно.

«Азъ любя! извика ми той, като си закова отчаянно поглѣда въ очитѣ ми. Азъ любя искрено, божествено, любя гѣй както едно непорочно и чисто сърдце знае да люби. Въ моята душа нѣма вече покой отъ денѣтъ въ който наведи безумието надъ мене и азъ неволно издохъ тайната на сърдцето си на това също създание, което ми бѣше сладостно заробило мислитѣ и мечтанията. Отъ него часъ, отъ нея минута азъ изгубихъ всичката сила на своя здравъ разсѣдѣкъ, изпаднахъ съмъ жертва на ония тъкмо мечтания, които ме каратъ да забравямъ, че съмъ тукъ долу на земята, гдѣто всичко е прѣходно, всичко е ефемерно, всичко много пжти мъртво, студено и фалшиво. Въ разстояние на толкозъ годишенъ животъ, който съмъ прѣкаралъ посрѣдъ бури и страдания, азъ не знаехъ гласътъ на моето сърдце, азъ не помня да съмъ

своитѣ съзаклятия, не ще се забави излѣзе на явѣ. И тогава народътъ не бжде уморенъ: народъ не се уморява; бждете уморени и изтощени вие; и дѣлата си ще отговаряте. Всѣка подигравка съ чувствата на той народъ всѣко ваше ограничение на неговитѣ права, ще бжде скжпо отплатено. послѣденъ ще се разкайва не народътъ а който се е въоражилъ противъ неговитѣ Мравката, че е мравка, когато я задочите вдига кракъ, та се брани. Не вѣдноразявахте си, че той инстинктъ липсва у единъ народъ. Разликата е само тѣй че мравката, като я настѣпите, умира; а народътъ не умира; той пѣшка, посѣда набере сили; въздиша, за да накинѣ гнѣвътъ му по-силно; тѣрпи и страдания за да стане по-яроstenъ и отмѣсти проленъ“.

В. «Народенъ листъ» брой 39, деки кратически вѣстникъ, уводна статия **«Едно държавно прѣстѣпление»**.

Като помѣстятъ исцѣло указътъ за сителпандиране най важнитѣ членове на закона за чиновничитѣ. Доклада на мѣстна Вжтр. Работи, отговаря на уводна де статия на В. «Новъ Вѣкъ» бр. 60, като намира мотивитѣ за суспендиране на закона за незаконни, казва:

«Въ България се е организирана е о на чета, съ княза начело, която нието да унищожи нашата конституция, И погази правата на народа. Тя дебне ю т нонощно и тѣрси удобния случай, а н да изпълни своето злокобно рѣшене ср

Какво ще стане слѣдъ това — тя Ни му мисли. Тя тѣрси само момента. тасъ И тя действува по единъ неокачеаконвимо безчестенъ начинъ.

Тя избра днешния моментъ за плакарването на своята завѣтна мечта. И затова тя е безчестна!

Днесъ, когато народътъ е загриженъ отъ заплѣтеното международно положение на България, когато това положение му налагаше една обща спленостъ, князътъ и неговитѣ лакеи, не вѣтъ дворцови куртизани намиратъ убния моментъ, за да посѣгнатъ въ го чулъ нѣкога така громко и ясно да прѣвори и въ клѣткитѣ си желѣзни да ме раси немиловитно както днесъ прѣдъ ей туй мѣкрѣхко, добродушно и нѣжно сжщество, наето бездушното тѣло, изписано на тоя картденя ноща прѣгращамъ и цалувамъ... Азъ си спомнямъ да съмъ изпадналъ въ живота въ тая луда измама на страстьта, която чувствувамъ, съ която се боря и която, ренъ съмъ, ще ме надвие...

«Слушай! Азъ се влюбихъ въ Цвѣтана новено, влюбихъ се неусѣтно, безъ разсѣдѣ безумно, нѣ съвършенно идеално. Азъ я сяхъ понѣкоги да я видя, само да я видя да дамъ наслада на душата си, но никогато не помислихъ, че ще изпадна въ необходима ненаситна и всѣкога принудителна душева нужда да я тѣрся днесъ. всѣки дъ всѣки часъ и, когато е до прѣди малко дяхъ, слѣдъ малко пакъ да я желая, да я гжрна...

«Тя е млада, тя е едвамъ стѣпила въ лѣтъта на живота. Ти видишъ, че азъ вече пушамъ лѣтото и скоро, много скоро ще стѣ въ есенъта на живота си и кой знае дали дочакамъ зимата му! Името ѝ е Цвѣтана, тя е сжщо цвѣте, едвамъ сраснало съ почва, която му е дала животъ и туй цвѣте е да

ПОДЛИСТНИКЪ

Цвѣтана.

Единъ мой добръ приятелъ... такъвъ какъвто рѣдно днесъ срѣщаме и можемъ да спочелемъ... Не е младъ, нѣ не е никакъ старъ. Ако поглѣднешъ въ очитѣ му, ако съумѣешъ да прочетешъ въ тѣхъ, ще разберешъ нѣщо тайнствено което се черпи изъ дълбоко, което говори направо отъ душата и което има тѣсни връзки съ сърдцето. Единъ малкъ пламакъ, като на кандило, което блѣщука, повърхно лѣти по тѣхъ и тѣрси, постоянно тѣрси нѣщо изгубено или недосѣгаемо между земята и небото. Ржката на тоя приятелъ всѣкога притиска неговото сърдце, което непрѣстатно тупа, силно тупа и понѣкога като не може да изкочи, изригва своята горѣща лава прѣзъ очитѣ му, които бликватъ въ слъзи... и той като дѣте заплаква.

Намѣрахъ го вѣднажъ тъмно въ оная минута когато, потъналъ въ мечтания, той, прѣдъ единъ портретъ, стиснатъ горѣщо и въ двѣтъ му ржце, глѣдаше на него съ едно задушевно благоговѣние и сладостно очарование.

— Слушай, рече ми той, щомъ влезнахъ

правата на народа.
Колко мерзко, колко безчестно!
Когато почна да се говори за сус-
пандирането закона за чиновниците, мно-
зина не допуснаха че сегашните мини-
стри ще отидат до тамъ, слѣдъ като
каяха, че ще гледатъ да изпълнатъ
прѣписанията на тоя законъ буквално,
особено слѣдъ присждата на държавния
сѣдъ; други не вѣрваха, че князътъ ще
добри подобно едно противоконститу-
ционно дѣйствие, особено слѣдъ съби-
ранията въ Сърбия.

Ние не си правѣхме илюзии. Защо-
то знаемъ, че дворцовитѣ камарилѣ сж
способни на всичко. Защото за единъ
наприсъжъ тѣ сж въ състояние да изло-
жатъ държавата на гибелъ и народа на
пропасть. Защото тѣ не четатъ
въ книгата на живота и дѣйствуватъ
само въ съгласие съ своитѣ животинс-
ки инстинкти.

Ние смѣтаме, че тая не е първата и
последната стѣпка на сегашното пра-
вительство. Днесъ то унищожи закона
за чиновниците, утрѣ непрѣмѣнно ще
унищожи върху свободата на печата, дру-
гъ денъ — върху правото на гражда-
ните да се събиратъ на митинги и та-
ка нататкъ, и така нататкъ.

Въ резултатъ на всичко това ще бж-
де ограбването на народа и съсипва-
нето на хубавата наша България.

И князътъ ще продължава да позира
ею тържествата и да говори, че цѣль-
а на неговата политика е прогресътъ
срѣдствата му — свободата.

Ние си обясняваме, защо мнозина у
насъ не вѣрваха, че суспандирането на
закона за чиновниците ще стане фактъ.
Унищожаването отъ изпълнителната
властъ на единъ законъ, прокаранъ ре-
овно прѣзъ Народното Събрание въ
дна конституционна страна, е нѣщо не-
ислимо. То е равносилно съ унищо-
жението на самата конституция. Защо-
о каква смисълъ би имало да се съби-
ратъ народнитѣ прѣдставители, да об-
сждатъ съ мѣсеци нуждитѣ за стра-
ната закони, да ги гласуватъ и прие-
матъ, когато правителството съ единъ

да хване корень, силенъ корень и да цѣ-
и се разклодява... Ама азъ? на когото ко-
ена трѣбва вече да слабѣе, трѣбва да прѣста-
е да дълбае земята и неговата сила нѣма да
разклодява, я кажи ми, не е ли прѣстѣ-
ние, не е ли...

И Божидаръ си хвана и съ двѣтъ рѣцѣ при-
дѣделото лице, върху което бѣше крѣпко до-
пицъ фотографията на Цвѣтана и започна
плаче, като дѣте да плаче..

Изминаха се нѣколко минути. Азъ нерачихъ
смути тоя критически моментъ, въ който
еговата честна и добродушна натура надвива-
е дори и гласътъ на неговото заробено сърдце.
Когато той се обърна и ме погледна въпро-
тѣлно, азъ си протѣгнахъ ржката и като хва-
ахъ неговата, която въ тоя моментъ отиваше
притиска буйното му сърдце, казахъ му:

— Божидаре! Люби драгъ ми, люби люби
и както ти сърдцето диктува и ти ще бждѣ-
въ вознаграденъ. . . .

Той кълмна съ глава, пристисна ми ржката
не вднѣжъ и залѣпи прѣдъ мене една горѣ-
а, жуда, безумна, мѣ пълна съ вяра и надѣ-
да, цалува върху Цвѣтана,
Колко се мъчихъ да вида крадѣшкомъ обра-
на неговата Цвѣтана! Неможахъ.

Myosotis

указъ ще може да ги унищожаватъ? То-
ва вече не е парламентарно управле-
ние. Това е нѣщо по-лошо отъ управ-
лението на една неограничена монар-
хия, защото тамъ поне е казано откри-
то на народа, че той нѣма право да об-
сжда държавнитѣ работи.

Да, унищожението на единъ законъ
отъ изпълнителната властъ въ една кон-
ституционно-парламентарна страна е
актъ на едно голѣмо държавно прѣс-
тѣпление. И затова мнозина не допус-
каха, че това ще се случи у насъ.

Но всички трѣбва да погледнатъ на
работитѣ ясно и да не се маматъ вече.
Не за нашитѣ черни очи князътъ по-
вика днесъ найомразнитѣ на народа
личности и ги постави на властъта, про-
тивъ всѣкаквъ парламентаренъ редъ.

Ние можемъ да прѣдвидимъ какви ще
бждатъ мѣрките на сегашното прави-
тельство. То нѣма да унищожава формално
конституцията. То нѣма да прибѣгва
къмъ свикване на Велико Нар. събра-
ние, поне за дълго врѣме.

Не, то ще издава разни укази, съ
които въ името на конституцията ще
унищожаватъ самата конституция.

Както направи вчера съ поемането
на властъта, както прави днесъ съ сус-
пандирането закона за чиновниците, ка-
кто ще направи утрѣ съ ограничението
на печата, съ запрѣщаването на ми-
тингитѣ, съ отнемане правата на наро-
дното прѣдставителство, съ безконтрол-
ното разпиляване на държавнитѣ срѣд-
ства.

Такава една теория се проповѣдваше
едно врѣме и отъ вѣстника на сегаш-
ния министър-прѣдсѣдатель, споредъ ко-
ято излизаше, че князътъ може, възъ
основа на конституцията, да си назна-
чава каквито иска министри, а Народ-
ното събрание нѣма право да ги бла-
мира.

Сжщата теория сме слушали ние и
отъ сегашния министър на Вжтрѣшни-
тѣ работи, които съ познатия си цини-
змъ много пжти е говорилъ, че той не
е лудъ да измѣнява конституцията, за-
щото възъ основа на нея ще може да

ПОДЛИСТНИКЪ

Внучка

отъ Викторъ Криловъ.

(Продължение отъ брой 24.)

Байд. Не въздишай, не охкай... Азъ ти вѣр-
вамъ, затова, ако ти ме би лжгала, то не би
сменяла да се явишъ прѣдъ менъ. Лжете азъ
някога не прощавамъ.. Но почакай.. азъ още...
внучката ти у Васъ ли е?

Власкова. У дома благодетелю.

Байд. Азъ ще увѣря бѣлѣзата. Доведи ту-
ка сега внучката си, ния ще я расчитаме и
накараме да чете.

Власкова. (растреперена) За какво Ви е?..
сега да я доведа.. А ако я нѣма.

Байд. Да, но ти каза, тя е у дома?

Пичуг. Види се, трѣбва да е излѣзла.

Надя. Внучка ѣ възможно е да е излѣзла,
когато тя е дошла тукъ.

Байд. Добрѣ, иди я намѣри и довечера я
доведи.. Но непрѣменно безъ внучката си и до
прага не те проущамъ и ни левъ по-вече ще
получишъ.

Пичуг. Но за какво Ви е тука?... Да отидемъ по

управлява страната по своему.

Да, ние знаемъ това. Но нали зна-
ятъ тия господа, че и търпението има
своитѣ граници? Нали знаятъ какво ста-
ва, когато търпението на единъ народъ
се изчерпи?

Но, да ги оставимъ тѣхъ и да се по-
питаемъ: какво трѣбва да се прави се-
га? На тоя въпросъ, мислимъ, вече не
може да се отговаря съ колебание. На-
родътъ трѣбва да заговори и трѣбва да
заговори високо.

Вкарването страната въ правилния
конституционенъ пжтъ ще разведри и
надвисналитѣ надъ нея отъ вѣнка чер-
ни облаци».

ДНЕВНИ

По сдружаването на свършившитѣ Сви-
щов. Дър. Тър. Училище.

Свършившитѣ въ мѣстното Д. Т. Учи-
лище прѣзъ тѣзи учебна година, заедно
съ нѣкой свършивши сжщето училище
прѣзъ миналитѣ години, сж се събрали
да обсждатъ въпроса, подигнатъ отъ съ-
ученицитѣ имъ Софийски другари от-
носително турянето начало на едно сдру-
жаване отъ свършившитѣ Свищовско-
то Дър. Тър. Училище.

Събранието е държало слѣдуюция
протоколъ.

Като имахме прѣдъ видъ:

1.) че правата на нашето Търговско
Училище сж най неопрѣдѣлени, спрямо
висшитѣ учебни завѣдения, вслѣствие
на което свършившитѣ горнето училище
не се допускатъ за редовни студенти въ
Юридическия фекултетъ;

2.) че доброто изучаване на правни-
тѣ науки въ Търговск. Учил. е доста-
тъчно основание да можемъ да се пол-
зуваме съ правата на нашитѣ гимнази-
сти, спрямо юридическ. факултетъ;

3.) че партизански сж съображения-
та, отъ които исхождатъ нашитѣ управни-
ци при назначаването и уволняването
на чиновниците при кредитнитѣ учреж-

добрѣ сами въ нейното село. Вий даже искате
да се порасходитѣ.. за вечеря е още рано, но хубаво
да отидемъ сами да ги видимъ какъ живѣятъ.

Байд. хубаво, ето тука Вие право мисли-
те. Почакай тука старо; азъ сега ще се обле-
ча палтото защото хладно стана.

Пичуг. А азъ ще отида да затворя Боби въ
стаята си.

Байд. Вие по-добрѣ съ себе си го вземете.

Пичуг. Какъ може това, въ село има ну-
чета голѣми кайто могатъ да се хвърлятъ вър-
ху него и го раскъсатъ. Но, не за нищо... Да
отидемъ mon chéri (цалува боби и излиза)

Байд. Ето сега... А каква е бѣлѣзата ми,
старо, кои се съмнява въ тебъ. Азъ ще я
разубеда, разубеда. (излиза)

Явление VI.

Власкова и Надя.

Надя. Коя е твоята внучка? Азъ като ид-
вахъ въ къщата ти не съмъ ѣ виждала.

Власкова. Бѣди ми майна.. азъ пропадамъ
съвсемъ...пропадамъ.

Надя. Защо захвана да се плашишъ?

Власкова. Никаква внучка нѣмамъ... По
рано имахъ внучка — Агрипина, но тя има
четире години отъ какъ се помина. Ето сега
леляти разбра че я лжа...

(Слѣдва)

дения, отъ което главно страдатъ интереситъ на свършилитъ Д. Т. Училище;

4) че четири годишното всестранно изучаване на търговскитъ науки, далечъ надминува онова въ частнитъ търговски училища и

5) че при това положение на нѣщата съзнателната, организирана борба се явява належаща и единствено средство за постигане на нашитъ цѣли,

Рѣшихме:

1) Гласуваме довѣрие на нашитъ другари, членове на комисията, която е издала апела къмъ свършившитъ Д. Т. У;

2) упълномощаваме тази комисия да дѣйствува прѣдъ съответствуващитъ учреждения за разрѣшението на повдигнатитъ тукъ и въ апела въпроси;

3) изказваме горѣщо желание за едно сдружаване, като упълномощаваме комисията да изработи проекто-устава на това здружаване;

4) да окажимъ нашата морална и материална помощ за постигане на цѣльта ѝ;

5) натоварваме другаритъ Бойчо Д. Бойчевъ, Иванъ Хр. Кремаковъ и Георги Петковъ, да съобщатъ, гдѣто е нужно, тази резолюция.

гр. Свищовъ, 25 Юний 1903 г.

Подписали: за 63-ма Б. Д. Бойчевъ
свършивши Свищовъ, Г. Петковъ
Д. Т. Училище Ив. Хр. Кремаковъ

Резолтатъ отъ зрѣлостний изпитъ при
Свищов. Държав. Търгов училище.

Прѣзъ тѣзгодишната учебна година въ мѣстното Държ. Търгов. Училище е имало записани въ IV курсъ всичко 74 ученика, отъ които прѣзъ течение на учебната година е напустналъ единъ ученикъ по причина на болестъ. Въ края на годината сж останали 73 ученика, отъ които сж биле допустнати на зрѣлостенъ изпитъ 69 души, а останалитъ четворица сж оставени за прѣзъ м. септемврий.

На зрѣлостенъ изпитъ сж се явили 60 ученика а останалитъ 9 души сж се отказали. Отъ допустнатитъ, двама сж биле отстранени отъ писменни изпити и 6 души отъ устни, така че само 51 ученикъ сж издържели и взематъ матура.

Тѣ сж:

Абаджиевъ Янко—Шуменъ, Аврамовъ Богданъ—Габровско, Аврамчевъ Георги—Габрово, Аневъ Иванъ—Свищовъ, Андрѣевъ Панайотъ—Бургазъ, Антоновъ Бельо—Ямболъ, Баевъ Сава—Добричъ, Беновъ Боянъ—Рахово, Вавовъ Христо—Котелъ, Василевъ Лазаръ—Плѣвенъ, Георгиевъ Симеонъ—Котелъ, Горовъ Константинъ—Свищовъ, Делчевъ Лало—Клисура, Димитровъ Петръ—Еленско, Димитровъ Тодоръ—Провадия, Димовъ Бойчо—Котелъ, Димчевъ Тома—Варна, Еневъ Петръ—Ловечъ, Живодеровъ Иванъ—Габрово, Ивановъ Иванъ—Севлиево, Ивановъ Христо—Севлиево, Илиевъ Цвѣтанъ—Софийско, Киряковъ Георги—Килифарево, Кремаковъ Иванъ—Стралджа, Кротева Стефанъ—Дрѣново, Кунчевъ Коста—Клисура, Кумановъ Тодоръ—Силистра, Машевъ Пано—Ловечъ, Мановъ Георги—Дупница, Марковъ Стефанъ—Македония, Михайловъ Георги—Чирпанъ, Михайловъ Лазаръ—

Гор.-Орѣховица, Михайловъ Никола—Ст.-Загора, Пенчевъ Иванъ—Разградъ, Петковъ Георги—Търново, Пешевъ Никола—Плѣвенъ, Попъ Савовъ Иванъ—Златица, Пѣевъ Юрданъ—Свищовъ, Радивоевъ Крумъ—Елена, Рясковъ Марко—Габрово, Семковъ Дончо—Пловдивъ, Симеоновъ Илия—Русенско, Стойчевъ Янаки—Варна, Стояновъ Василь—Варна, Танковъ Янко—Килифарево, Таневъ Гинчо—Чирпанско, Трифоновъ Куньо—Луковитъ, Фарашевъ Христо—Елена, Хайдуртовъ Илия—Плѣвенъ, Христовъ Маринъ—Рахово, Шапатовъ Марко—Ст.-Загора.

Забѣлѣжително е, че миналата година само 20 отъ 70 ученици сж взели матура, а тая година сж най много и отъ миналитъ години.

Манна по лозята.

Вслѣдствие падналитъ на послѣдакъ проливни дъждове по лозята, а особено по тия които не сж биле прѣскани, се забѣлѣзва манна. Още отъ сега по непрѣсканитъ лозя, гроздетъ падали на земята. Намъ ни се донесе и видехме нѣколко грозда попадали отъ мана.

Желателно е притежателитъ на лозя да побързатъ и напърската лозята си, а тия които сж прѣскани единъ пѣтъ, да повторятъ, за да се запазе поне незаразеното до сега.

Показа се твърдѣ много грозде, но ако не се прѣдпази отъ маната по голѣмата частъ ще се изгуби.

Ржкоделни прѣдмети.

Днесъ, петровденъ, прѣзъ цѣлия день ще бждатъ изложени въ училището «Алеко Константиновъ» ржкоделнитъ прѣдмети на ученичкитъ отъ петокласното дѣвическо училище, гдѣто могатъ да бждатъ видени отъ желающитъ.

Пашкулното тържище.

Отъ 10 — 20 того на Свищов. тържище сж продадени 91 кил. и 959 грама, отъ 2 л. 40 ст. до 2 л. 70 ст. килограма жълти пашкули.

Обиколка.

Новоназначенитъ, управляющи клоновете на земледѣлческата Каса въ с. с. Караесенъ и Стижеровъ, г. г. Акчарлиевъ и Гергицовъ, днесъ ще заминатъ по обиколка въ участыцитъ си, за да направятъ нѣкой изучавания и намерятъ помещения за агенциитъ.

Еснавски делегатъ.

Отъ мѣстнитъ еснафи, само тоя на терзийтъ е избралъ делегатъ за промишлено—еснафския конгресъ, които се открива въ ст. София на 29 того, г-на Георги Боровъ които е и заминалъ.

Другитъ еснафи, по независящи отъ тѣхъ причини, не сж избрали и пратили делегати.

ОБЯВЛЕНИЯ

Отъ Свищов. Град. Общин. Управление

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 4022

Свищовското Градско Общинско Уп-

равление обявява за знание на интсующитъ се, че на 30 того, частъ 3 слѣдъ пладнѣ, въ канцеларията му се произведе третий пѣтъ търговскъ перетржка, за продаване сѣното беледийската ливада въ блатото на чена «долнята», край. Грецовия пѣтъ която е около 40 до 50 дек.

Депозитъ се иска 20 лева.

Желающитъ да купятъ сѣното казаната ливада, могатъ да отидатъ прѣгледатъ, която ще имъ я пазаха Пантелей Г. Драгомировъ и означений денъ на търга да се явятъ да наддаватъ.

гр. Свищовъ, 28 Юний 1903 г.

за Кметъ: Х. Д. Карпарски

Секретаръ: Юр. Митевъ

ВЪ МАГАЗИНА „Червения Кръсть“

Пристигнаха:

прахъ и вода за изморяване на веницитъ и бжхлитъ.

«Квасинъ» за прѣскане Лозя Овошкитъ, които ги запазва отъ нжта и врѣдителнитъ насѣкоми и зитъ.

Одолъ, гарантирано и доказано ство за стягане болнитъ вѣнци, зжбитъ и спира гниението на зж Особенъ ароматъ дава на устата.

Млѣчно брашно за хранение малдѣца.

Чокаладъ и Какао на прахъ ко добръ помага за тѣлесно слабитъ жа ло-крхвнитъ както за дѣца така и пл вжзрастнитъ хора. Заменява Рибъ Масло.

Нафталинъ противъ Молцетъ.

Пергаментна книга за завързване зни Консерви и Компоти.

Кристална Английска чудесно Синилка за Ризитъ.

Бурбонска Ванилия за сладко.

Книги на ксито се заленятъ и дерятъ мухитъ на денонощие съ ххо Бързайте и си набавете отъ „Черв Кръсть“.

Различни Кремове, Пудри, Тоа бводи, Пасти, Четки за зжби, Одекоб съ кило, Парфюми, Сапуни и Прѣтва за зжби. Всичкитъ отъ най добри кар извѣстни французски фабрики.

Освѣнъ всичкитъ тукъ изброени на кули ще намѣритъ и други интерес работи съ най износни цѣни, въ по зина «ЧЕРВЕНИЙ КРЪСТЬ» на му.

ДИМИТРЪ ИВАНОВЪ

Свищовъ, печат. на А. Н. Данко

Отг. Редакторъ А. Димитровъ.